

szám.

om is,
e köll
l. Ezer
Több

Lap“
nár a
fel a

észe-
t. De
d kis
hogy
olyan
étröl-
tója,
emze-

mal,
önni.
eddig
ilág-
s és
okkal
nyok
eddig
állal-
, kik
min-

i.

eiket

nyok
eum-

a.

épület.

KIS LAP

KEMÉNY CSATA VOLT... AZ ÉJJELI HOMÁLYBAN. (Lásd a 402. lapon.)

XXXVIII. kötet, 25. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. június 22-én.

LŐRINCZ BÁCSI VENDÉGEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

KIS leány nagyot nézett és még nagyobbat nevetett.

— De furcsákat beszélsz! No de mindegy, nem szólhatok.

— Nem is szükséges, szólt közbe Gyula. Inkább menjünk be, már bizonyosan mindjárt hívnak oszonnálni.

— Én bizony még nem megyek, szólt Rudi. Te se menj, Lenke. Még ráérünk. Jőjj, sétálunk a kertben... mondok valamit.

Gyula tudta, mit akar Rudi. Ki akarja vallatni Lenkét, hogy mit látott odafönt Lőrincz bácsinál. Ezt pedig Gyula nem tartotta jónak és helyesnek. Ravaszul, álnok uton kitudni valamit, a miről a bácsi azt tartja, hogy nem szabad tudniok, azt Gyula nem akarta semmikép. De nem csak maga nem akarta, hanem mert az effélet nagyon csuf dolognak tartotta, hát azt sem akarta, hogy Rudit ilyen alattomoskodáson valamikép rajta kapják. De még ezt a kedves kis Lenkét sem szabad belekevernü valami kellemetlenségbe. Mikor kijött, világosan mutatta, hogy nem szabad szólnia. Bizonyosan a bácsi tiltotta meg. De a milyen csacsogó kis leány és a milyen makaacs, furfangos Rudi, utóljára is csak az lesz belőle, hogy a bácsi hiába adta ki a tilalmat. Akkor aztán szégyenbe jutnak mindnyájan, hogy nem becsülték meg a gazdát, a kinek vendégei.

Mindez nagyon gyorsan villant át Gyulának a fején, azért akarta Lenkét

becsalni a szobába, hol mások is vannak. De a kis leány nem tudta magát hamarosan elszánni. Gyula karon fogta.

— Jőjj no. Ugyan mit csinálnátok most a kertben? Rudi csak holmi haszontalan kérdésekkel akar faggatni, tudom én azt jól.

De Rudi meg a másik karját fogta Lenkének.

— Ne hallgass rá, csak jőjj velem. Még messze van az oszonna ideje, majd szólnak, ha be kell mennünk, Gyula hadd menjen be, ha neki tetszik. Olyan unalmas ott a szobában!

— Dehogy unalmas, mikor ott van a mamája és Dorina, szólt Gyula. Menjünk be, Lenke.

— Ne menjünk be! Menjünk ki a kertbe!

— De bizony bemegyünk!

— De bizony kimegyünk!

A kis Lenke nagyot nevetett a versengésen, amint ide-oda huzogatták. Mivel pedig még egy csöppet sem volt éhes és azt is tudta, hogy majd behívják, ha kész az oszonna, addig pedig sokkal kellemesebb a fák alatt sétálni, végre is Rudi mellé pártolt.

— Még ráérünk bemenni, mondá. Most úgy is sokáig bent voltam a bácsinál és ott nem volt szabad... de nem mondhatom meg... hanem most inkább sétálok egy kicsit.

Rudi győzelmesen tekintett Gyulára, mint megvert ellenségre. De kissé korán mosolygott oly diadalmasan, mert Gyula sem esett éppen a feje lágyára és hamar fölhalálta magát.

— Ha már éppen olyan nagy kedvetek van a sétálgatásra, hát nem bánom, én is veletek megyek.

A kis Lenke tapsolt örömeiben.

— Így lesz legjobb! Együtt fogunk sétálgatni.

De Rudinak nagyon leest az álla, mert neki ez sehogysem illett a tervébe. No de majd kitalál valamit, hogy tulajrjon a Gyula eszén. Belenyugodott tehát, hogy együtt sétáljanak.

Sétáltak, kergetőztek, versenyt futottak és nagyon jól mulattak. Rövid idő múlva már Gyula sem igen gondolt semmi egyébire, csak a vidám játéokra s éppen oda értek a Lőrincz bácsi titkos szobájának erkélye és ablakai alá, midőn Lenke, véletlenül fölpillantva, megszólalt:

— Jaj de sajnálom, hogy nem voltatok ti is velem ott fent a bácsinál! Jaj de szép és érdekes az ottan!

Rudi majdnem tánczolt örömeiben. Hiszen ez pompás! Törnie sem kell a fejét, miképen csalja ki a titkot, Lenke maga kezd róla beszélni. Így most már könnyen boldogul. Csakhogy ügyesnek kell lenni, nem szabad elárulnia magát. Látszólag közönyösen mondá tehát:

— No bizony! Láttál is ott valamit!

— De még mennyit. Oh, olyan gyönyörű!

— Ugyan ne fecsegj! Ha valami szépet láttál volna, már rég el is mondtad volna.

— Igen ám, de mikor a bácsi megtiltotta.

Gyula látta a veszedelmet s hamar közbeszólt:

— Ha a bácsi megtiltotta, akkor ne is beszélj többet róla.

— Persze hogy ne beszélj, mikor nem tudsz semmit, gunyolódott Rudi.

— De igen is tudok.

— No hát halljuk, mit tudsz.

— Ne szólj semmit, mondá Gyula. Tudod, hogy nem szabad.

— Nagyon jó kifogás, ingerkedék Rudi. Én is szoktam ilyenformán kibujni a bajból, a zavarból, mikor valami nagyot mondtam és szavamon fognak és látom, hogy belesülök. Te is dicsekedni akartál és most nem tudsz semmit mondani.

— Igen is tudok... és most már azért is megmondom, hogy a bácsi...

— Egy szót se szólj tovább! kiáltott rá ekkor Gyula szinte parancsoló hangon.

Lenke majdnem ijedten nézett rá. Semmikép sem értette a dolgot.

— De hát mért nem akarod, hogy szóljak?

— Ne is ügyelj rá, csak beszélj, biztatá Rudi. Ő csak szenteskedik és éppen úgy szeretné tudni, mint én.

— Hogy tudni szeretném, az igaz, szólt Gyula. De azért mégsem engedem, hogy beszélj.

— No már ezt aztán nem értem, szólt a kis Lenke őszintén.

— Ne gondolj vele, ha nem érted is, de így van az jól.

— Én meg azt mondom, hogy ne hallgass rá, szólt Rudi. Mióta itt vagyunk, mindig azon törjük a fejünket, miféle titok lehet ott a bácsi szobájában. Most te megmondod, ámbár én úgy félig már ki is találtam és tudom, hogy a bácsi

valami titkos boszorkány-mesterséget üz ottan.

— Ugyan ne fecsegj már ismét ilyen oktalanságot, a miből egy szó sem igaz.

— Már pedig igaz...

— Nem, az nem igaz, szólt közbe

Lenke.

— No ha nem igaz, akkor hát mondd

...NEKI UGROTT A FÁNAK. (Lásd a 399. lapon.)

meg, mi az igaz. Ha meg nem mondod, akkor mégis csak azt hiszem, amit magam gondoltam.

— De azt nem szabad hinned, akkor inkább megmondom.

— Már pedig nem fogod megmon-

dani, szólt Gyula. Egy szó mint száz, nem engedem.

Erre meg már a kis Lenke lett daczossá.

— Ohó! Nem engeded? De ha én akarom?

— Nem fogod akarni, ha jól meggondolod. Rudi most fufangosan ki akarja belőled csalni, mit láttál odafönt a bácsinál. Már pedig a bácsi azt parancsolta neked, hogy ne mondd meg.

— Az... az igaz... felelé Lenke meghökkenve. Csakhogy nem értem, miért nem akarja, hogy tudjátok.

— Azt én sem tudom, de az nem a mi dolgunk. Lőrincz bácsi nekünk megtiltotta, hogy oda fölmenjünk. Tehát ő nem akarja, hogy mi tudjunk valamit arról, ami ott van. Én magam is sokszor kíváncsi vagyok rá, de hát semmi közöm hozzá. Azt pedig nem engedhetem, hogy miattunk a bácsi megharagudjék reád, mert kifecsegted, amit nem lett volna szabad. De még azt sem engedem, hogy a bácsi minket holmi alattomos kémkedő, leselkedő ficzkóknak tartson, a kiket kár volt a házába befogadnia. Én nem vagyok olyan és azt sem akarom, hogy olyannak tartson valaki.

— Oh... így már más... így már igazad van. Nem is szólok egy szót sem, mondá elszántan a kis leány.

Rudi szinte elsápadt mérgében. Nemcsak mert a terve megbukott, hanem mert érezte, hogy ebben az egész dologban szörnyű módon nincs igaza, igen csunya dolgot gondolhat róla ez a kis Lenke. De most már csak azért sem akart tágitani. Hirtelen nagyot kaczagott.

— Hiábavaló fecsegés ez mind, mondá. Bánom is én, akármit beszéltek. Nincs szükségem a ti bölcs okoskodásokra, tudom én már, mit teszek.

Nem kérdezhették tőle, micsoda nagy dolgot akar tenni, mert éppen ekkor hallatszott Dorina hangja.

— Gyerekek, hol vagytok? Jertek ozsonnálni!

Siettek be a szobába s letelepedtek az asztalhoz. Nem sokára belépett Lőrincz bácsi is. Szokatlan dolog volt, mert soha sem szokott ozsonnálni. De az még szokatlanabb volt, hogy most hirtelen milyen kedves és nyájas bácsi lett. Csak az volt a furcsa, hogy csupán Gyulára és Lenkére volt gondja. Egyre-másra kínálta őket minden jóval, gyümölcscsel, süteménnyel s mindig biztatta hol az egyiket, hol a másikat. Még Dorina is csodálkozott rajta, hanem persze örült is neki.

(Vége következik.)

A HOL MI LAKUNK.

III.

Nagy-Szeben város négy-öt óra járásnyira van a vöröstoronyi szorostól; Szebenmegyének főhelye, dombon fekszik, északnyugati oldalát a Szeben folyó mossa. Lakosainak száma 20,000. Ezeknek legtöbbje szász, kevesebb az oláh és magyar. Szebennek három része a felső-, alsó- és külsőváros. A felső városban vannak elhelyezve a hivatalok: a törvényszék, járásbiróság, alispáni hivatal, pénzügyi igazgatóság, adóhivatal, erdőfelügyelő, pósta- és táviró igazgatóság stb. Itt lakik a sok hivatalnok, a vagyonosabb polgárság és kereskedők. Az alsó város az iparosoké, a külső város meg a zöldségtermelő majorosoké, akik között nyáron át bolgárok is vannak.

A város épületei egy- s két emeletek. Keskeny, görbe utczáiban össze szorul a levegő, pedig ugyancsak sok szél van. Azonban szűk utczáiért kárpótolnak a szép sétahelyek. Leghosszabb a fiatal erdő felé vezető, ahol a majálisokat szokták megülni. A másik sétahely a város déli oldalán nyúlik el, ahol maig is épségben vannak még a várost körülkerítő régi, vastag falak. Van továbbá két terjedelmes, u. n. gyermek-parkja. Kiválóbb épület a br. Bruckenthal-féle palota, könyv- s képtárral és muzeummal. A város déli oldalán épült a tüzér-laktanya hadapródi iskolával, a katonai és »Ferencz József« névvel ékeskedő polgári kórház és városi színház. Tíz temploma közül említésre méltó a góth stylben épült evangélikus templom, mely régebben a római katolikusoké volt. Három zárdája közül az egyik a Szent Ferencz-rendieké, a másik az Orsolyáké, a harmadik az Irgalmas testvéreké. Van állami főgymnásiuma, elemi nép- és polgári leány-, katolikus elemi, és szász, azaz német tannyelvű iskolája, főreál- és gymnáziuma. Ezekon kívül van itt még egy oláh gymnázium és papnevelő intézet is. Nem hagyhatom említetlen a Teréz-árvaházat. Luther-árvaházat és városi szegények házát.

A megye főispánja: gr. Bethlen András volt, a ki közelebbről földmivélségi miniszter lett. A vallásfelekezetek főbb papjai: a terézárvaházi igazgató kanonok, a római katolikus apát-plébános, az evangélikus superintendens és a román metropolita.

Ujság gyanánt fölemlitem, hogy a minapában Sz.-Prielle Cornelia híres honi színművésznő játszott itt két estén. Az egyiken én is láttam, beszéltem is vele s igen-igen megszerettem.

Végül, ahol mi lakunk, az az Országos Tébolyda, ahol atyám a gazdasági ügyek vezetője. Tőle tudom, hogy van az

intézetben 250 beteg 50 ápolóval. Van az intézetnek igazgató főorvosa két segédorvossal. A várostól negyedórányira fekszik ez a két emeletes nagy épület, szép udvarral, kertekkel s mellék-épületekkel. A férfi- s a női-betegek részére külön-külön, deszkával elkerített üdülöhely van, ezenkívül magas kőfallal ellátott kert a nehezebb betegek számára. Az intézet kapuja mindig zárva van, de azért ne higgye senki, hogy el vagyunk szigetelve. A kapus kinyitja ugy a betegek látogatóinak, mint a bennlakó családok vendégeinek.

Tavasztól késő őszig csupa élet az udvar a munkás betegek, járó-kelők és játszó gyermekek zajától. Este felé pedig rendszeren a családok tagjai gyűlnek össze, néha vendég is jó, s egy-két beteg is beválik. Ekkor aztán társas-játékkal telik az idő. Néha olyan vig labdázás esik itt, hogy beteget az éptől meg sem lehet különböztetni.

A betegeknek meg van a maguk külön mulatsága is: karácsonyfa s farsangon táncmulatság. Husvétkor festett tojást kapnak és majálisuk is van.

Nagy-Szeben, 1890. márczius 6-án.

SZAKÁCS TERKA.
III. polg. oszt. tanuló.

Betű-rejtvény.

Két betűmmel teljes vagyok: ha tél van, ha nyár van.

G betűt ha raksz elibém, dolgozom a gyárban.

K betűvel gyönyörködteti, ha művész alkotta.

N betűvel országoknak az erős alapja.

P betűvel kis gyermeknek vagyok tápláléká.

Cs betűvel a munkámtól telik a zsák, véka.

L betűvel testem része, s a mozgást is jelzi.

Sz betűvel költő, művész minden fölé helyzi.

T betűvel az egészet szedi darabokra:

Nem nehéz már ezek után rányitni titkomra.

HAZAFELÉ.

*Gyors gőzsre ülve honomba repülök,
A vakációnak be nagyon örülök.
A zsebemben itt van már a bizonyítvány,
Nem köll pironkodnom, mert biz az nem hitvány.
Hej! ez a gyorsvonat milyen lassu nékem,
Ha a vágyam vinne, otthon volnék régen.
Sebes ez a gőzös, iramodva szalad,
Gondolatom mégis csak gyorsabban halad:
Elhagyja a gőzöst és ott van a tanyán,
Hol örömpesve vár az édes anyám.
Szemében a szive: »Itt van már!« kiáltja,
Hűséges szívét hogy az Isten megáldja.
Mig a gondolatom így előre reppen,
Az ut végét várom annál nehezebben.
Vaggon ablakából nézdelem a tájat,
De nem látok semmit, csak édes anyámat.*

PERTIBI VÁRA.

— Kalandok Szumatra szigetén. —

(Képekkel.)

(Vége.)

O HISZEN csaptunk is akkora zenebonát, hogy olyat, tudom, még soha sem hallott az az őserdő. A tiszték pisztolyaikból, mink a puskáinkból lövöldöztünk s hozzá üvöltöztünk, ordítottunk, hogy rengett bele az egész táj. A jó messzire elmenekült asszonyok, gyerekek, kulik pedig tudtok nélkül segítettek. Mert a lövöldözést, kiabálást hallva, azt hitték, itt a veszedelem s rémületökben rettentő jajveszékelésbe törtek ki. Kegyetlen egy hangverseny volt, az már bizonyos, világgá futhatott tőle, a kinek csak füle van.

Az elefánt csorda sem vette tréfára a dolgot. Parancsnokunk jól számított. Ilyen idegen, rettentő lármát ezek a vad elefántok soha sem hallottak s meghökkenetek. Bertram hadnagy néhány jó szemű és jó lábu legényt előre küldött kémkedni, hogy ha az elefántok mégis csak jönnének, idején kapjunk hirt és mi is félrevonulhassunk. De egy kis idő múlva a kémek nyugodtan és vigan tértek vissza.

— Nincs már semmi baj, jelenté az egyik. Az egész csorda megállt néhány pillanatra, aztán hirtelen oldalt fordult, amarra feljebb neki indult a folyónak és vad futásban gázolt át.

— Nagyon jól van, szólt Bertram hadnagy. Ezek alaposan megriadtak s hetekig nem jönnek erre a tájra. Most már nyugodtan alhatunk.

Jó ideig tartott, míg a nagy izgatóság lecsillapult és újra elpihentünk. De

az elefántesorda csakugyan nem tért vissza.

Két nappal később szerencsésen eljutottunk Pertibi várába. Nem volt ez olyan nagyszerű erősség, mint Európában valamelyik nagy vár; de azért a bennszülöttek ellenében elég erős volt. A nagy hegyesség oldalán feküdt, a bástyán néhány jó ágyu állt készen. A falakról messzire el lehetett látni a völgybe, nem igen távolra pedig jobbra-balra nagy erdőség terült el. Itt felényire sem volt olyan terhes a hőség, mint Padang városában. Ép ezért nem igen messze a vártól egyes nyaralók is voltak. Gazdag hollandi kereskedők jöttek ide a forró évszakban, hogy elviselhessék a meleg nyári napokat.

A mi életünk a várban meglehetősen csendes volt. Bertram hadnagy legtöbbször azzal töltötte az időt, hogy kirándult vadászatra s rendszeren egy-két katonát is vitt magával.

Egy napon engemet szólított fel, hogy kísérjem. Nem az erdőbe mentünk, hanem a völgy mentén a bozótos helyeken, hol egy kis patak kigyózott végig. Itt érdekes és ritka madarak tanyáztak s ezekből akart a hadnagy néhányat löni, az orvosunk számára, aki

nagy természetbuvár volt és mindenféle állatot, madarat, növényt gyűjtött. Mivel csak madarászni mentünk, csak sörét-

töltéseket vittünk magunkkal. Meg is bántuk. Már három vagy négy madarat lőtünk s jó messzire jártunk a vártól. Egy-

szerre, a mint kényelmesen lépdegéltünk, valami zaj hallatszott a bozótból. Megálltunk.

A következő pillanatban már láttuk, éppen nem nagy örömünkre.

— Tigris! szóltam megdöbbenve.

Még sohasem álltam szabadban tigrissel szemben. De Bertram hadnagy is megdöbbenve.

— Ez baj. Golyónk nincs, söréttel pedig ilyen fenevadat nem lehet lelőni. Gyorsan fel ide a fára, mielőtt ugrásnak neki készül.

Még ha nem mondanám is, akárki elképzelheti, hogy oly gyorsan fönt termettünk a legközelebb álló két fán, mintha teljes életünkben mókusokkal versenyeztünk volna, hogy ki tud jobban fára kapaszkodni. De nem is volt vesztegetni való idő. Alig hogy fölkapaszkodtunk, rettenetes bődülés rengette meg az egész tájékat és a következő pillanatban már ott termett alattunk a veszedelmes fenevad, villogó szemekkel tekintve föl ránk, mialatt rettentő fogait vicsorgatta és hosszú farkával dühösen csapkodott.

Az a fa, melyen én kuczogtam, alig pár lépésnyire volt a másiktól, melyre Bertram hadnagy kapaszkodott föl. Jó két ölnyire voltunk a földtől, tehát nem féltünk, hogy az éhes tigris könnyen fölugrik hozzánk, de azért éppenséggel nem volt nevető kedvünk.

— Valami mozog amott a bokor mögött, szólt a parancsnok. Mi lehet az?

mert jól tudtuk, hogy a tigris, ha éppen akar, fára is fölkapaszkodik. Egyelőre azonban nem próbálta meg, hanem bömbölve keringett a fák alatt.

— Gyönyörű ficzkó, az már bizonyos, szólt Bertram hadnagy egy kis idő múlva. Még alig láttam ilyen hatalmas példányt. Ha ez valamelyikünket a fogai közé kap, úgy összeropogtat, mint a gyöngé rántott csirkét.

— Köszönöm szépen, felelém nem valami nagyon vigan. Jobb szeretem, ha én ropogtatom a rántott csirkét. De ez a semmiházi bestia nem akar innen mozdulni. Ni, hogy leskelődik ránk.

— Természetesen. Várja, mikor megyünk le.

— Én ugyan nem mozdulok innen, vitéz hadnagy uram!

— Magam sem kívánkozom valami nagyon a fogai közé, kedves vitéz őrmesterem, szólt a hadnagy nevetve. Tudja mit? Dobjon neki egyet azokból a madarakból, hátha beéri annyival.

Elővettem egy madarat s oda dobtam éppen a tigris orra elé. A semmirekellő eleinte rá sem hederített, de aztán mégis csak ingerelte az orrát, megszaglászta, hirtelen bekapta és egy pillanat alatt lenyelte. Oda dobtam neki egymás után mind a lelőtt madarakat, föl is falta valamennyit, de biz a mi számításunk csütörtököt mondott. Mert a tigrisnek az efféle apróság még a fél fogára is kevés volt. Meg sem mozdult, ott lesett ránk konok kitartással.

A nap pedig ezalatt lassanként delelőre emelkedett s bár a fa lombja védett kissé, mégis szörnyen kinos volt ott a fán

kuporogni a déli hőségben, szemben az éhes tigrissel, melynek minden perczen észébe juthat, hogy rohamra indul. Bertram hadnagy is megelégette ezt a kellemetlen és veszedelmes állapotot.

— Így nem maradhatunk, szólalt meg türelmetlenül. Nem vagyunk majmok, hogy itt a fán tanyázzunk.

— Már pedig én le nem megyek, hadnagy uram. Tisztelet, becsület, de most az egyszer hiába parancsolná ezt.

— Nem ettem bolond gombát, kedves őrmester, hogy olyat kívánjak. De hát ki kell gondolnunk valamit, mert itt hiába várunk. Otthon azt tudják, hogy vadászni mentünk, tehát fel nem tűnik, ha estig sem térünk haza, nem fognak keresni, nem jönnek segítségre.

— Magam sem hiszem. De hát mit tegyünk? Ha volna golyónk, majd elbánnánk a beste fenevadjával.

— De nincs golyónk, tehát el kell vele bánnunk söréttel.

— Ugyan ne tréfáljon, hadnagy ur. Mit árt neki ez a hitvány madár-sörét? Legfeljebb egy kicsit megcsiklándozza a bőrét, de annak oda se hederít.

— Persze, ha a vastag bundájára lövünk. De másképp kell hozzáfognunk. A szeme nincs védve, meg lehet vakítani.

Rögtön megértettem az okos tervet. A vak tigris elől, ha még olyan erős is, el lehet menekülni.

— Parancsoljon, hadnagy uram. Hogy fogjunk hozzá?

— Vigyázzon jól. Vegye célba a szemét és löjjön. Ilyen messziről nem sok haszna lesz ugyan, mert talán egyetlen egy sörét sem fogja érni a szemét, de az-

tán dühösen föl fog ugrani a fára. Ne ijedjen meg. Csak azt akarom, hogy közel legyen, akkor aztán én lövök és az egész sörét-töltést beledurrantom a szemébe.

Megtettem. A tigris iszonyut bömbölt, mert néhány sörét az orrát, száját érte. Aztán csakugyan neki ugrott a fának, (Lásd a képet 392. lapon) a melyen én voltam. Mondhatom, nem valami kellemes érzés volt, mikor már egészen közel láttam a rettenetes fenevadat; de ebben a pillanatban a hadnagy már lőtt s a tigris még borzasztóbb bödüléssel lehanyatlott a földre. Ott eszeveszetten rázta a fejét és dühöngve ugrált.

— Nagyon jól van, a fél szeme már elpusztult. Most vigyázzunk. Ujra rohanni fog valamelyikünk ellen. Mikor fönt lesz, a másik lőjjön.

Csakugyan úgy lett. A félszemü tigris vadul neki rontott a hadnagy fájának s amint fölfelé kapaszkodott, láttam, hogy a félszeme helyén véres seb van, de a másik szemével lát. Erre czéloztam, lőttem s a tigris újra lebukott a földre.

Leirhatatlan bömbölést, toporzékolást vitt véghez, mi pedig szinte elfojtott lélekzettel néztük. S nagy örömmel láttuk, hogy tervünk sikerült. A tigris pár percnyi ugrándozás után tétovázva indult meg, beleütődött egy fába és ijedten hőkent vissza. Jobbra fordult s egy bokorhoz ért, de alig érintette, ismét tétovázva állt meg. Körben forgott, bömbölt, — nyilvánvaló volt, hogy nem lát. Tehetlenné lett.

— Most már bátran lemehetünk, szólott Bertram hadnagy. De előbb töltsük meg a puskát. Ezt a gonosz ficzkót sörét-

tel fogjuk agyonpuskázni, három lépésről. A fülébe fogunk lövöldözni.

Leszálltunk és véghezvittük azt a furcsa vadászatot. A tigris hallotta, szimatolta közeledésünket, de két oldalról mentünk s nem tudta, mit tegyen. Bertram hadnagy vakmerően egészen közel lépett hozzá, majdnem a fülébe dugta a puskacsövet s úgy lőtt, én pedig a másik oldalról hasonlóképp. A söréttöltés is erős ilyen közletről, mikor a sok apró golyócska még mind egy csomóban van. A tigris nagyott szökkent, de azután kábultan rogyott össze, mi pedig pár lépést hátráltunk, újra töltöttünk s amint a fenevad ott fetrengett, újra és egyszerre lőttünk, de most a hasa lágy részébe. Iszonyu bömböléssel vakon futásnak eredt, nagy erővel beleütődött egy fába s elbukott. Erősen vérzett s fekvé maradván nyaldosni kezdte a sebet. Ekkor két újabb lövéssel a száját ronsoltuk össze. Ujra futásnak eredt, de egy sűrű bozótban megakadt.

— Most már nem lövünk, hanem a puskatussal verjük szét a fejét, mondta Bertram hadnagy.

És agyonvertük a hatalmas állatot, mint valami hitvány macskát.

Mikor a várba visszatértünk, ott el sem akarták hinni a kalandunkat. Csak akkor hitték el, mikor a kiküldött katonákkal a megjelölt helyen megtaláltuk a holt tigrist és diadalmasan haza vittük.

Majdnem gonoszabbul végződött egyik pajtásunk tigris kalandja. Ami esetünk óta ki volt adva a parancs, hogy egyes ember ne menjen messzire a vártól s aki megy, golyóra töltött puskát vigyen. Egy egészen fiatal katonánk azonban nem

hajtott a szóra s mikor egy napon többen a vár közelében sétáltunk, ő egymaga fegyver nélkül jó messzire elbolyongott. Egyszerre rémült kiáltást hallunk s oda pillantva, látjuk, hogy egy hatalmas tigris megkapta a szerencsétlen fiut a lábánál fogva és gyorsan rohan el vele.

Többen voltunk puskával, nehányan puska nélkül, de mindnyájan utána iramodtunk veszedelembé jutott pajtásunknak. Lövöldöztünk, kiabáltunk, ordítottunk s a tigris, mely a teherrel mégis kissé lassabban birt haladni, akkora lövöldözést, lármát hallván, rövid idő múlva eleresztette prédáját és elillant. Pajtásunk ugyancsak oda volt, mikor eljutottunk hozzá és megtapogattam.

— Élsz még, vagy meghaltál?

Nagy örömemre megmozdult és félig föl is egyenesedett, aztán maga is megtapogatta magát.

— Ugy gondolom, még élek, mondá kételkedve. Nem is igen érzem, hogy valami csontom eltört volna.

Csakugyan nem történt nagy baja. A tigris fogai belevágtak ugyan a husába, vérzett is, de a seb nem volt veszedelmes.

Ezen az eseten aztán bölcsen okulunk s ovatosak lettünk. Egy pár hétig pedig azután legfőbb időtöltésünk az volt, hogy bejártuk a környéket és vadásztunk tigrisre. Kettőt-hármat le is lőttünk, a többit elriasztottuk a tájról, a miért nagyon háladatosak voltak a közelben lakó benszülöttek és a gazdag hollandi kereskedők is, akik e tájon nyaraltak.

A gazdag kereskedők egyike volt Steenhuisen ur, kit Bertram hadnagy még Padangból ismert. Most is sokszor ellátogatott a nyaralójokba, mely vagy egy óra járásnyira volt a vártól. Egy napon nagyon elgondolkozva tért vissza, összehívott minket őrmestereket és káplárokat és így szólt!

— Egy kis baj van itt a szomszédban, a Steenhuisen ur házában. Tegnap meglátogatta a siaki radsah (benszülöttek törzsfjedelme) fia és azt mondta, hogy feleségül akarja venni Steenhuisen ur leányát. Persze ajtót mutattak neki, de a dühös mohamedán erre szörnyen fenyegetődött, hogy majd visszatér és az egész családot elhurcolja. Nem tudom, megteszi-e? Tudhatja, hogy ha támadást próbál, kegyetlenül megbüntetjük; de mégis meglehet, hogy éjjel embereivel rátör a barátunk házára és elhurcolja őket.

— Nemcsak meglehet, hanem bizonyos, szólt egy öreg káplár, aki már jól ismerte itt az embereket.

— Éppen azért meg kell oltalmaznunk honfitársunkat. Egy-egy czirkáló csapat minden este elmegy egészen a nyaraló

közelébe és ott fog örködni reggelig. Nem fog sokáig tartani, mert már rövid idő múlva vége a forró évszaknak s akkor Steenhuisen ur visszatér Padangba.

Ki volt adva a parancs, hogy minden este egy őrmester tizenöt emberrel vonuljon a fenyegetett ház közelébe. Bemenni a házba nem volt szabad, nehogy éjjeli nyugodalmukat zavarjuk.

Az első csapat, mely így őrségen volt, nagyon vigan tért reggel haza. Baj nem volt semmi, hanem volt igen jó dolog. A gazdag kereskedő bőven küldött sültet, gyümölcsöt, frissítőt a közelben tanyázó katonáknak s mindenki kapva kapott rajta, hogy kirendeljük erre az éjjeli czirkálásra.

Harmadnap az én szakaszomra került a sor. Csöndes, tiszta holdvilágos éj volt, egész élvezet a séta kint a szabadban. Jókedvűen indultunk utra s egy óra múlva tanyát ütöttünk a nyaraló közelében. Csöndes volt minden; a házban is, miután elküldték nekünk a rendes csemegét, nyugalomra tértek s azt hittük, nem is lesz semmi baj. De ebben csalódtunk.

Még nem volt nagyon késő éjszaka, körülbelül tizenegy óra lehetett, mikor először lövés, aztán vad üvöltés hangzott a ház felől. Természetesen egy pillanat alatt talpon voltunk.

— Itt vannak a malájok! Megtámadták a házat. Utánam, fiuk!

Rohamléptekkel siettünk a ház felé. Már messziről láthattuk, hogy csakugyan itt az ellenség. Hányan voltak, nem tudhattuk, csak azt láttuk, hogy az ajtót feszegetik, Steenhuisen ur pedig és szolgálai az ablakból lövöldöznek. Egy

magas szál ember, turbánnal a fején, pisztolylyal a kezében, leghátul állt és onnan osztogatta a parancsot a támadóknak. Kétségkívül ez volt a siaki fiatal radsah.

Mikor eléggé közelre értünk, meghagytam a katonáimnak, hogy lőjjenek. A támadók nagy hevőkben észre sem vették, hogy közeledünk s mikor hirtelen a hatalmas lövöldözést hallották, néhányan pedig el is estek, vad üvöltéssel futásnak eredtek, legelől a turbános radsah. Mi pedig a ház ajtaja elé vonultunk.

A házi gazda kijött hozzánk és hálálkodva köszönte meg a segítséget.

— De most már mit tegyünk? szolt aztán. Mert ez csak a kezdet. Azok a vad malájok vissza fognak térni, mihelyt első ijedelmükből felocsudnak.

— Majd fogadjuk őket, a mint illik, felelém.

— De én nem akarom, hogy a derék katonák közül valakinek baja essék. És a malájok sokan vannak...

— Már hiába, nem tehetünk egyebet, mint hogy szembe szállunk velök.

— De igen, tehetünk egyebet is. Rögtön összeszedem egész háznépemet a legértékesebb holmival és menekülünk a várba. Talán nem térnek azonnal vissza; mire itt lesznek, mi már messze járunk. És ha ezt a házat fölperzselik is, az nem valami nagy baj, azt még elviselem.

— Ha úgy tetszik, nem bánom, indulhatunk.

Néhány percz alatt indultunk is. Steenhuisen ur és családja tagjai lóra ültek, közre vettük őket s utra keltünk.

Gyanításunk, hogy a radsah visszatér, nem volt alaptalan. Fele uton sem voltunk, mikor már bizonyosra vehettük, hogy utánunk eredtek.

Nem csalódtunk. Rövid idő múlva dühös ordítással rohantak felénk. Steenhuisen ur és a hozzá tartozók nagyot ijedtek.

— Még ne féljen, biztattam. A mi kezünkben is puska van. Csak maradjanak nyugodtan itt egy helyben.

Nem vártam meg, míg a malájok egészen közel érnek. Mi mentünk eléjük s bár ők készültek támadásra, mi lőttünk először. Kemény csata volt az, az éjjeli homályban. (Lásd a képet a czimlapon.) A malájok iszonyu dühhel igyekeztek előre jutni, de katonáim nem tágítottak. Látam, hogy a fiatal radsah, egyik kezében karddal, a másikkban pisztolylyal, mint biztatja embereit. Ezen kell segíteni.

Magam vettem célba, lőttem s a radsah vad ordítással rogyott le. Amint emberei ezt látták, abba hagyták a harczot és hanyatthomlok elfutottak. Arra persze nem gondoltunk, hogy üldözzük őket; de a vezéroket megkerestem a földön fetrengő sebesültek közt. Sulyosan meg volt sebesülve, de nem halálosan.

— Galyakra kell fektetni, elvisszük a várba.

Csak menetközben vettem észre, hogy biz' én magam is sebet kaptam és több katonám is vérzik. Szerencsére egyikünk sebe sem volt veszedelmes. Szerencsésen eljutottunk a várba s ott Steenhuisen ur nem győzött eléggé hálálkodni megmentéséért. Bertram hadnagytól pedig dicséretet kaptunk.

Harmadnap Steenhuisen urat és családját egy csapat katona elkísérte Natalba, honnan hajón tért vissza Padangba. A szilaj radsát, miután fölgyógyult, örökös rabságra ítélték.

Nem sokára engemet is visszahívtak Pertibi várából. Bertram hadnagy, de talán a hálás Steenhuisen is jól jelenthettek rólam, mert a kormányzó kinevezett hadnagygyá.

Sok év multával, mikor már megelégteltem a katona-életet, hazatértem, de Pertibi várát nem igen fogom valaha elfelejteni.

KIBÉKÜLÉS.

(Képpel a 396—397. lapokon.)

KEMÉNYEN el volt tökéelve Danika, hogy most már nem enged. Nem ő, a félvilágért sem. Gizike a hibás, ő sértette meg; többé nem fog vele játszani, de még csak szóba sem áll vele, soha, még ha a világ végeig élne is.

Eppenségesen ily keményen volt el-tökélve Gizike is. Leült a kert padra a bábujaival, képeskönyvével s feléje sem nézett Danikának. No persze, majd ő még szóba áll vele, mikor egy kis tréfiáért olyan mérges tudott lenni.

El is kerülték egymást, látni sem akarták egymást.

Az igaz, hogy így sokkal lassabban, unalmasabban telt az idő. Pedig ebéd után olyan szép játékokat terveztek... De hát hiába, most már vége. Természetesen, örökre vége. Ez szomorú, de így van. Nagy kár ugyan, hogy így van és Danika, akárhogy nem akarta is, véletlenül mégis közelebbre tévedt, hogy lássa, valjon Gizike nem bánta-e meg a hibáját... Gizike pedig sehogysem tudta érdekesnek találni a képeskönyv meséjét, hanem minduntalan hátra nézegetett,

valjon nem közeledik-e Danika bűnbánóan.

— De ha jön is, én nem bocsátok meg neki! Nem én!

Eppen ilyet gondolt Danika és ez így tartott egy egész hosszú fél óráig. Az pedig nagy idő jó embereknek, hogy jót gondoljanak. Gizike is gondolt valamit, de ki nem mondta volna a félvilágért. Danika pedig, — no, ő is gondolt valamit, de ő meg már az egész világért sem mondta volna ki. Így aztán megint eltelt egy félóra, ami rettentően sok, mikor az ember nincs magával megelégedve. És Gizike nagyot sohajtott:

— Már nem jön... igazán haragszik... pedig hiszen én nem akartam igazán megbántani!

— En pedig nem is haragszom igazán, mikor az olyan unalmas és kellemtelen, szólt Danika, ki egészen véletlenül egészen közel ólalkodott.

És odalépve a padhoz, vigan megölelte hugoskáját, aki szintén vigan nevetett.

— Jaj de bohók voltunk! Milyen kellemtelen órát töltöttünk, mikor olyan jól elmulathattunk volna!

— Tudod mit? Máskor azon kezdjük, hogy meg sem haragszunk, nem duzzogunk, akkor nem fog kárba veszni a drága szép időnk!

Találós mesék.

Ki látja a saját szemeit?

*

Hol kaszálják a szénát?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 23-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Tótágas.

Helyesen fejtették meg: Névy Mariska, Szathmáry Vilma, Márfy Ede, Jászfily

Blanca, Schlichter Emma és Misi, Schöpkes Mariska, Lescheditzky Kálmán, Berketz Gizella, Singhoffer Miczike, Váczy Mariska és Anna, Ványi Alexa és Marcsi, Hazai Emil, Nedeczky Dóra és Szendrő, Baranyay Gizella, Lukács Jolán (nem illik irást beporozni. F. h.) Anyos Pista, Zsigmond Zoltán és Kálmán, Wilhelm Ella, Ninger Aranka, Stern Aranka és Etelka, Hóry Endre, Bernáth Emil és Dezső, Wolf Henrik, Löwy Kata és Berta, Szily Irma, Maller Margit, Paula és Imre, Koritschoner Margit, Horváth Bözsike, Vály Beáta, Mäder testvérek, Engelmann Olga és Irén, Harangi Irénke, Fried Sándor, Vavrik Póli, Redlich Ella és Kornél, Ungár Rózsa, Evva Margit, Szeder Annuska, Bende János, Pollák Alfréd, Borbély Lenke és Gábor, Krausz Jenő, Schlesinger Herbert, Beck Blanca és Olga, Lúznai Adéle és Pali, Proszvimmer Béla, Cserháti Margit, Liebmann Juliska, Wladár Marcsa, Janovitz Margit, Bogdántfy Katinka és Lenke, Messer Rudolf, Szilágyi Margit, Havas Miklós, Sziklai József és Géza, Fülöpp Elza, Nelky Paula.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Schaffer testv. Megengedem, hogy examen előtt nem futja ki az időből a bővebb levelezés. De annyi csak telt volna tán mégis, körül nyírni a leveletek rojtos szélét. — **Degenfeld Augusztá és Katicza.** A cseresznye- és megye-szár kitűnő gyógyerejű teát szolgáltat. Sturm Erzsike fölszólítása fényes eredménnyel jár. Zsák-szám érkeznek naponként a küldemények úgy a fővárosból, mint a vidékről, úgy hogy a szünidei telep sorvatag gyermekeinek ismét szép segítség ígérkezik ezen a réven is. — **Kadis Rosa, Guary Malvine.** Az előző üzenet nektek is szól. — **Debreczeni Gyula.** Bevált. Átadom a rajzolónak. — **Szily Erzsike.** Érdeklődéssel várom a küldeményt. — **Névy Mariska.** Ha magad félsz is a vizsgálatról, de én nem féltetek. Már látom örvendő soraidat, melyekben a legjobb siker felől értesítesz. El is várom. — **Hirsch Szeréna** lakezimét újból kérdezem, hogy a jutalomkönyvét a kiadó hivatal neki megküldhesse. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

P. I. rojtos szélű papirosra irt levelét nem veszem figyelembe. Megérthette már e rovatból, hogy az ilyes mulasztások és vétségek iránt kérelhetetlen vagyok, mert a tanult emberség törvényeibe ütköznek.

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

A szünidei gyermektelep javára adakoztak: Milch Anna 1 frt, Pollák Irénke 1

frt, Fried Mariska, Sándor és Pista 1 frt 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

FOLYÓ év első felének végéhez közeledünk s vele végére jutunk a „Kis Lap“ most folyó kötetének is. Az új felévben követni fogja az új kötet, immár a **harminczkilencedik**, s az e köré való gyülekezésre hívom most fel a magyar gyermekvilágot.

A „Kis Lap“-nak közel két évtizedes eddigi pályafutása alatt sokszor részesültem abban az édes örömben, melyet a szeretettel végzett munka elismerése nyújt. De a most lefolyt félévben különösen gyakran volt részem e jóleső elégtételben mind kis hiveim nagy seregétől, mind a komoly sajtó közlőnyeitől. Intés, buzdítás ez nekem, hogy a rég követett ösvényen tovább haladva, a „Kis Lap“-ot lehetőleg tökéletesítve, olyan lapot nyujtsak benne ezentul is, mely minden művelt magyar család ifjuságának hétről-hétre türelmetlenül várt, örömmel fogadott barátja, szórakoztatója, mulatva oktatója, mint már két évtizeden át volt egymást föl váltó s folyton növekvő új meg új nemzedékeknek.

Lényegében változatlan beosztással, lehetőleg még érdekesebb tartalommal, művészi rajzokban gazdagon fognak a jövő kötet számai is kis olvasóimhoz beköszönni. Első, **hosszabb elbeszélése**, az iskolai életből merítve, versenyezni fog az eddig közölt legjobb elbeszélésekkel, s mellette **kisebb beszélyek, mesék**, idegen világrészekből való s nemcsak kalandos és érdekfeszítő, hanem egyuttal **tanulságos és ismeretterjesztő történetek** fognak váltakozni; minden szám közöl rajzokkal kísért **költeményeket**; Forgó bácsi postája, elmegyakorló rejtvények és feladványok a megfajtésekkal és megfajttal megmaradnak a rendes rovatoknak, annak idején pedig a legutóbb oly nagy sikerrel megtartott **pályázatot** is ismételni fogom ügyes vállalkozó kis olvasóim számára. Nyitva van mindig a **jótekonyság** rovata is azoknak, kik oly szerencsések, hogy a legnemesebb erényt gyakorolhatják a Forgó bácsi által mindig komoly megfontolással kitűzött emberbaráti célok javára.

Régi és új kis hiveit egyformán szívből üdvözli

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legcélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó hivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.